

ných, podléhá dani důchodové již příštím měsícem pobytu (§§ 145, 146 a 149 cit. zák. a čl. 25 a 26 cit. vyk. předp.).

3. Poplatnost zaniká, odstěhuje-li se poplatník z obvodu platnosti zákona tohoto, při doživotních rentách pak a podobných důchodech smrtí oprávněné osoby; — účinek zániku toho datuje však teprve od příštího měsíce, kdy zmíněná skutečnost v osobě poplatníka nastala. Pokud však smrtí poplatníka nezaniknou brané jím důchody, vymáhá se daň jemu předepsaná na pozůstalosti jeho za zbývající část roku kalendářního (§ 146 cit. zák. a čl. 27 cit. vyk. předp.).

Stěhuje-li se oprávněná osoba z této poloviny říše a má li jí být daň důchodová odepsána, povinna jest oznámiti to do 14 dní příslušnému úřadu; zemře-li osoba důchodů požívající, jsou povinni dědicové (do 3 měsíců) jen tehdy učiniti o smrti oprávněného oznámení, chtějí-li, aby jim snížena byla daň na dále trvající (§§ 146—148 cit. zák. a čl. 29 cit. vyk. předp.).

Podá-li se pozdě takovéto oznámení, odepíše se daň teprve počínaje měsícem, který následuje po tom, kdy ono opozdělé oznámení se stalo.

4. Dani důchodové i s příslušenstvím propůjčeno jest zákonné právo zástavní k těm poplatným důchodům, ze kterých se daň platiti má; toto právo zástavní nemá přednosti zvláštní, nýbrž pořadí jeho řídí se tím dnem, kterého bylo ku platnosti přivedeno. Naproti tomu není co do času omezeno a může se proto nabýti zároveň pro daň důchodovou několika let.

Toto zástavní právo přivéstí jest ku platnosti tím způsobem, že se osobě (dlužníkovi), která zavázána jest vypláceti důchody dani důchodové podrobené, oznámí přípisem (dle zvláštního vzorce sdělaným) příslušný nedoplatek daně důchodové s tím vyzváním, aby zadržela další splátky příslušných důchodů tak dlouho, dokud nebude uhrazen nedoplatek daně důchodové s příslušenstvím. Pořadí tohoto zákonného práva zástavního posuzovati jest po dni tohoto oznámení.

Ustanovení o tomto zákonném zástavním právu neplatí o důchodové dani, která přivádí se ku platnosti srážkou (§ 150 cit. zák. z r. 1896 a čl. 30 cit. vyk. předp. z r. 1897).

Repertorium nálezů viz Kniha judikátů a repertorium nálezů.

Replika (v řízení soudním).

I. P o j e m.

Replika jest ono stadium sporu, ve kterémž žalobce odpověď žalovaného zodpovídá hledě s jedné strany seslabiti a cdraziti námitky protivníkovy, s druhé strany pak přivéstí ku platnosti svůj žalobní nárok naproti námitkám těmto. Z toho jde na jevo, že pojem repliky sluší pojímati v širším a v užším smyslu. V širším slova smyslu jest replika zodpovědním odpovědí a žalobce jest dle řádu soudního povinen — jako žalovaný — zodpověděti jasně a srozumitelně skutkové okolnosti obrany dle pořádku, v jakém byly předneseny (§ 5 všeob. s. ř.). V užším slova smyslu jest replika soujmem všech nových námitek a spojených s tím důkazů a vývodů právních, kteréž žalobce v replice uvádí usiluje obranu seslabiti.

Replika jest jedním z procesných útvarů starého (Josefinského) řádu soudního. V novém řádu soudním 1. lednem 1898 v život vešlém se pojem tento vůbec nevyskytuje. Leč vzhledem k tomu, že ještě celá řada sporů

za vlády starého řízení zahájených se dle tohoto projednává, jest potřebí, aby i o replice zmínka se stala.

II. Řízení písemné.

1. Obsah repliky: Žalobce nemá v replice ze své žaloby ničeho ani opakovati ani uváděti nových okolností, leda by jimi námitky obžalovaného zvrátiti chtěl (§ 9 všeob. s. ř.). Leč dovoleno mu jest, přednésti nové okolnosti a průvody, které nemají přímo odraziti skutkové okolnosti obžalovaným uvedené a námitky jeho, tím způsobem, že cestou řízení o novotách (viz čl. Novoty v civ. processu) vymůže si soudního dovolení, aby směl uvéstí tyto nové okolnosti a průvody; jinak bylo by nutno při vynášení rozsudku takovéto neoprávněné novoty ignorovati, třeba by obžalovaný k těmto novotám v replice dobrovolně odpověděl (dv. dek. ze dne 15. ledna 1787 č. 621 lit. e) sb. z. soud.). Stálá praxe jest však ještě liberálnější v té příčině dopouštějíc ku př., v rozh. ze dne 19. března 1889 č. 13636 i bez přivolení uváděti v replice novoty důkaz pravosti listin v žalobě dotčených; rozh. ze dne 28. dubna 1870 č. 13216 sb. č. 4403 připouští důkaz svědecký o okolnosti již v žalobě tvrzené a rozh. ze dne 9. dubna 1889 č. 2749 (časop. »Jur. Bl.« z r. 1889 č. 47) dovoluje, aby mohl v replice býti žalobce zastoupen. Než nelze popřítí, že noví svědkové a průvody listinné, jakož i přistoupení dobrovolného zastupce dle jasného a přesného doslovu § 47 všeob. s. ř. jsou novými průvody, jichž lze dbáti jen tehdy, byly-li připuštěny; s druhé strany svědčí však vzpomenutým rozhodnutím netoliko spravedlnost, nýbrž i §§ 9 a 47 vš. ř. soud., z nichž právem lze dovozovati, že nejsou neoprávněnými novotami takové průvody o takových skutkových okolnostech, které jsou již v žalobě uvedeny — anyž úzce souvisí s okolnostmi v žalobě uvedenými a proto musí býti k nim přihlédáno.

Replika nesmí obsahovati posléze nového žádání třeba v té způsobě, že by se v replice žalobní petit nějak obmezoval, kdež pak by ovšem replika musila žalobní nárok snížití (restringovati).

2. Lhůta k podání repliky činí bez rozdílu pobytu žalobcova 14 dní; soudce může však lhůtu tuto prodloužití (§§ 44 a 6 novely k ř. soud. ze dne 16. května 1874 č. 69 ř. z.). Podá-li se replika v zákonné 14denní lhůtě nebo v povolené prodloužené lhůtě, propůjčiti jest odpůrci repliku, aby sdělal do 14 dní dupliku.

3. Následky nepodání repliky. Žalobce může se repliky zříci, i jest pak oprávněn žádati za inrotulaci spisů. Propase-li však lhůtu ku podání repliky, má žalovaný právo zakročiti o inrotulaci spisů ob contumaciam.

III. Řízení ústní.

V řízení ústním jest ovšem žalobci v první řeči volno přednésti i takové okolnosti a doklady, které nejsou v žalobě uvedeny, které byly úvodem řízení ústního. Žalovaný toliko není povinen k takovýmto novotám ihned dáti odpověď, nýbrž musí být k jeho žádosti stání odročeno a žalobce musí mu nahraditi náklady odročení (dv. dek. ze dne 15. ledna 1787 č. 620 lit. b) sb. z. soud.).

IV. Řízení stručné (sumární).

Žalobcovou úlohou jest předvésti v replice vše, čím má býti odpověď žalovaného odražena. Každé straně musí však býti až do konce projednávání dovoleno, aby mohla dodatečně podati průvody dříve nedopatřením opo-

menuté. Než praxe propůjčuje žalobci další ještě oprávnění. Rozh. ze dne 15. října 1891 č. 10.939 konstatuje, že může nastati změna ve sledu projednávání, tedy že v replice změněno býti může jak vyprávění událostí, tak i petit žalobní. Rozh. ze dne 18. června 1881 č. 5986, ze dne 10. listopadu 1869 č. 8537, ze dne 3. dubna 1816 č. 2482, ze dne 29. prosince 1860 č. 15.136 připouštějí změnu právního důvodu v replice. Všechna tato rozhodnutí nejsou však ve shodě s §§ 7 a 25 patentu o řízení stručném; neboť dle § 7 platí všechny předpisy řádného řízení i pro stručný proces, pokud tento nemá bližších ustanovení. Patent o řízení stručném nepřipouští však změnu nároku žalobního nebo důvodu právního právě tak jako řádné řízení soudní; s druhé strany jsou tu však zhusta důvody slušnosti nutící soudce, aby obmezil § 25 netoliko na nové skutečnosti a průvody, nýbrž aby rozšířil jej i na zlepšení, doplnění a změnu žalobní prosby.

V. Nový řád soudní:

Místo sporných spisů (vyjímaje přípravné sporné spisy) nastoupily přednesy stran, jimiž strany předvádějí soudu návrhy k odůvodnění svých nároků a námitek nebo k odrazení návrhů odpůrcových nebo námitek jeho. Byl i nový řád soudní nepřijal označení obvyklá v dosud platném řádu soudním pro procesní spisy a řeči, jako: odpověď, replika atd., ježto nyní každé processní projednávání tvoří jeden celek, přece leží v povaze každého sporu — ať se již vede soudní řízení dle zásady písemnosti nebo ústnosti, — že každá strana má k potření odpůrcových návrhů, námitek, vývodů a průvodů připouštěna býti, a že tedy žalobce podati má repliku na vývody a námítky žalovaného v ústním přednesu. Tím způsobem materiál processní, kterýž doposud nahromaděn byl v jednotlivých sporných spisech, snesen jest nyní v ústních přednesech stran a poznamená se protokolárně dle hlavních jich bodů.

Restitutio in integrum viz Vrácení ve stav předešlý.

Resumé viz Poučení porotců.

Reversy.

I. P o j e m.

Názvu »revers« užívá se v praktickém životě k označení přerozmanitých listin závazkových; v nejširším slova smyslu rozumí pak se reversy takové listiny, jimiž někdo přejímá závazek určitý pravidelně zřetelem k nějakému příštím nebo stávajícímu poměru; závazek tento může záležeti v konání nebo v opomenutí. V užším slova smyslu jsou reversy listinami, jimiž přejímají se závazky pro ten případ, že nastoupí určité události, a jimiž záruka se poskytuje toho, že určité jednání komusi nikterak nemá býti na újmu nebo že zvláštní právní následky z jistého právního poměru, pokud jde o určitou osobu, mají být vyloučeny nebo vůbec oproti ní právně neúčinnými. Reversy sdělávají se při jednáních soukromoprávních na ochranu té či oné strany a obsahem jich jest z pravidla jednostranný slib; listina zhotovená jest průvodním prostředkem toho, komu svědčí, aby mohl proti jistým budoucím nárokům, proti nimž má býti reversem chráněn, vystoupiti, pokud se týká, je odraziti. Reversy jsou t. zv. preservativními prostředky v životě právním a mohou obsahovati závazky druhu nejrozmanitějšího. Nejčastěji jest předmětem reversu sřeknutí se něčeho. Při tom má průchod § 937 o. o. z., že totiž sřeknutí se